

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B., proti povinnému **J. Š.**, bývajúcemu v M., o vymoženie **33,19 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 5 Er 846/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 10. októbra 2012 sp. zn. 13 CoE 100/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením zo 14. októbra 2011 č.k. 5 Er 846/2011-16 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 41 ods. 2 písm. f/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Výkon rozhodnutia možno nariadiť najneskôr do 3 rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti (§ 71 ods. 3 Správneho poriadku). Lehota stanovená pre nariadenie výkonu rozhodnutia začína plynúť odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia a je považovaná za lehotu prekluzívnu. Po uplynutí tejto lehoty nemožno výkon rozhodnutia nariadiť. Pre určenie zachovania zákonnej lehoty nie je právne významné začatie konania, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia. Súd mal za to, že za nariadenie exekúcie nemožno považovať podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené, výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť

v danom prípade najneskôr do 26. septembra 2011. Súd na preklúziu prihliadal z úradnej povinnosti, preto žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na výkon exekúcie zamietol.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávnenej uznesením z 10. októbra 2012 sp. zn. 13 CoE 100/2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že pre určenie toho, či trojročná zákonná prekluzívna lehota je v konkrétnom prípade zachovaná, nie je právne významné začatie exekučného konania, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, v danom prípade podľa Exekučného poriadku rozhodnutím súdneho exekútora, ktorý uskutočňuje exekúciu a to upovedomením o začatí exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že exekučné konanie sa síce začína doručením návrhu oprávneného/oprávnenej na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, avšak samotný výkon exekúcie začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nakoľko výkon rozhodnutia na základe exekučného titulu rozhodnutia o priestupku zo dňa 11.09.2008 č. A. vydaného OO PZ M. bolo možné nariadiť najneskôr 26.09.2011.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená dovolanie. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedla, že neboli dané zákonné dôvody na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o vykonanie exekúcie a pokiaľ súdy napriek tomu jej žiadosti nevyhoveli, odňali oprávnenej možnosť domôcť sa zákonným spôsobom výkonu vykonateľného exekučného titulu. Oprávnená bola pre nesprávny právny názor konajúcich súdov ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci vylúčená z realizácie svojich procesných práv a bola jej postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Dodržanie lehoty uvedenej v § 71 ods. 3 nemôže byť v žiadnom prípade dané mimo dispozíciu toho, komu uplynutie lehoty spôsobí zánik práva, čo by sa stalo, ak by sa pripustil právny názor konajúcich súdov. Oprávnená je ďalej toho názoru, že § 72 ods. 2 Správneho poriadku odkazuje na § 36 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Ak oprávnené osoby uvedené v § 72 ods. 2 Správneho poriadku využijú svoje dispozičné oprávnenie a podajú návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, následný procesný postup sa už bude riadiť výlučne ustanoveniami Exekučného

poriadku. Súčasťou základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46. Ústavy Slovenskej republiky patrí aj právo domôcť sa výkonu vykonateľného rozhodnutia. Oprávnená ďalej uviedla, že neboli dané zákonné dôvody na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia a pokiaľ súdy napriek tomu žiadosti nevyhoveli, odňali jej možnosť domôcť sa zákonným spôsobom výkonu vykonateľného exekučného titulu.

Povinný sa k dovolaniu oprávnenej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolaním oprávnenej je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým zákon pripúšťa dovolanie. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení vyvodiť nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľka argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní. Podstatou jej dovolacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska teda z jej strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Podstatná časť dovolacích námietok oprávnenej spočíva v tvrdení, že súdy v danom prípade vychádzali z nesprávnej interpretácie § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu názoru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie.

Uvedená časť výhrad dovolateľky voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový

stav (správnosť ktorého nebola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Samotné nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Najvyšší súd poukazuje na to, že dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (porovnaj tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 15/2011, 2 Cdo 180/2011, 3 Cdo 84/2012, 4 Cdo 46/2011, 5 Cdo 126/2010, 6 Cdo 140/2011, 7 Cdo 62/2011).

Názor oprávnenej vyjadrený v dovolaní, že zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, ktoré nemá oporu v zákone, zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, sa prieči povahe a účelu dovolania a dovolacieho konania. Tento názor dovolateľky sa blíži k celkom neprijateľnému názoru, že aj každé vecne nesprávne zamietnutie žaloby (založené napríklad na nesprávnom právnom názore o preklúzii žalobou uplatneného práva) je vždy procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že i keby tvrdenia oprávnenej o nesprávnom právnom posúdení veci boli prípadne v preskúmvanej veci opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávnenu vytýkaná okolnosť by mala síce za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či

zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v danej veci nešlo). Keďže dovolanie oprávnenej nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebola v preskúmvanej veci odňatá možnosť oprávnenej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

V súvislosti s porušením práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky treba ešte uviesť, že obsah práva na spravodlivý súdny proces v zmysle uvedeného článku nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že v konaní nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však trovy

dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), navyše povinnému ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová